

Hồi 7

NHỮNG ÂM MƯU BIẾN HÓA KHÔN LƯỜNG
LÚC TIN NGƯỜI THÌ ĐÃ QUÁ MUỘN

hưng gã chạy không thoát, bởi bắt đầu xuất hiện nhiều tiếng réo gọi gã:

- Trương thiếu gia, sao Trương thiếu gia tự dưng bỏ đi?

Gã phục người nấp sau một lùm cây hoang dại và lo lắng nhìn khắp nơi. Đoạn mắt gã vụt sáng lên khi phát hiện xa xa không chỉ có một khu rừng mà cạnh đó còn có một ngôi hoang miếu, đồng thời hiển hiện thấp thoáng ở tít đằng xa sau khu rừng lại có cả một dãy núi đồi trùng điệp. Chợt hiểu đã có cơ hội thoát, gã vội lủi nhanh về phía khu rừng, lại vừa chạy vừa chú tâm để cho y phục bị nhiều cành cây hoang dại cào rách. Tuy nhiên, gã không hề chạy thẳng về phía khu rừng. Trái lại, gã còn đột ngột chuyển hướng, tuy lựa chọn những phương hướng vắng vẻ nhưng mà là chạy xa khu rừng và quyết không để y phục bị cào rách nữa. Chạy như thế được một lúc lâu, gã lại chuyển qua quan đạo và chuôi người xuống thật nhanh khi phát giác ở một đoạn quan đạo bỗng xuất hiện một chỗ trũng ngay bên cạnh vệ đường, lại có nhiều cây cỏ mọc phủ dài và vươn trườn lên chỗ trũng.

Ào...

Gã gặp may, chẳng những vì chỗ trũng không đến nỗi quá sâu mà ở dưới đáy còn có một vài lỗ ngách ngang dọc tựa hồ từng bị nước tù đọng xói thủng và nay nước khô nên lưu lại lộ ra. Gã mò mẫm chọn sẵn một ngách khá dĩ sâu nhất nhưng lại chẳng vội chui vào làm gì.

Lâu thật lâu, cùng với bóng tối đã dần dần bao trùm quanh gã, lúc gã ngỡ mọi kẻ tìm kiếm đã bỏ cuộc, thì thoang thoảng vang lên một câu nói có vẻ gắt gỏng của Lạc Nhữ An:

- Gã tuy kém niên kỷ nhưng lẽ nào chẳng biết câu “thấy rừng chớ vào”? Theo ta, bọn người đã phí công vô ích khi cứ lùng sục khắp khu rừng, vô tình tạo khá nhiều thời gian cho gã đào tẩu. Mau phân khai, bắt đầu từ đây, đi tìm gã dọc theo hai đầu quan đạo. Và nhớ đừng làm nghi ngờ hoặc sợ hãi, vì dù gì gã cũng là nghĩa tử của Trương đại ca cố nhân của ta.

Đáp lại, gã nghe có tiếng như của văn nhân họ Trang cầu nhàu:

- Cố gì Lạc lão quá đề cao tiểu oa nhi như gã lại có lăm thủ đoạn thế sao? Vì theo dấu vết lưu lại ai cũng rõ, với tâm trạng như thế, tất gã chỉ chạy vào rừng. Nếu không mau tìm gã lúc này bọn ta đừng trông mong đắc thủ hay toại nguyện.

Sau đó vì chẳng còn nghe gì nữa, gã thập phần an tâm, chỉ trông mong hể trời tối hơn sẽ lập tức bôn đào. Vì lẽ đó, với tâm trạng mỗi lúc mỗi nôn nóng, khi ước chừng thời khắc đã vào canh hai, gã nhóm người toan đứng lên, chợt từ đâu đó xuất hiện một bàn tay, không chỉ mạnh bạo chộp và lôi gã mà còn bất ngờ điểm trụ vào huyết đạo gã. Gã bị ngất lịm, chẳng còn biết gì nữa.

oOo

Đến khi tỉnh lại, vì đấy là nhờ người giải khai huyết đạo, gã giận dữ bật quát:

- Đã bắt được ta rồi thì muốn giết hay muốn hành hạ tùy thích, lão đừng hòng hỏi ta bất kỳ điều gì có liên quan đến nghĩa phụ ta. Có muốn ta thóa mạ, gọi lão là hạng bất nghĩa chẳng?

Đáp lại, ngay bên cạnh gã liền xuất hiện một tiếng sục khế, cùng với tiếng hừ lạt:

- Tuy cũng rất muốn nghe người thóa mạ nhưng tiếc thay ta lại chẳng dám gây kinh động, nói khế thôi. Vì bọn chúng tuy đã bỏ đi nhưng ở đây lại khá gần Lạc gia, thật khó biết chúng có thể xuất hiện bất kỳ lúc nào, hừ.

Đó là giọng nói gã chưa từng nghe lần nào, vì thế gã kinh ngạc tự xoay mặt về phía vừa vang lên lời phát thoại:

- Tôn giá là ai, sao cũng tỏ ra ỷ kỵ đối với Lạc gia?

Giọng xa lạ nọ khẽ đáp:

- Ta là ân nhân vừa cứu mạng người, không hiểu ư? Hãy nhớ lại có phải lúc nãy người định nhổm người vì muốn thoát đi? May cho người đã có ta kịp ngăn giữ lại, vì lúc đó lão Lạc Nhữ An vẫn đứng nguyên vị, sẵn sàng hạ thủ người như mãnh thú vồ mồi.

Gã giật mình:

- Vậy là mọi chuyện chỉ vừa mới xảy ra? Thảo nào xung quanh vẫn tối đen, khiến tại hạ dù rất muốn nhưng cũng không nhìn thấy tôn giá. Tuy nhiên, sao tôn giá chẳng xưng danh cho tại hạ biết tôn giá là nhân vật thế nào?

- Người có khẩu ngữ như nghi ngờ ta cùng phe với lão Lạc?

Gã không phủ nhận:

- Tại hạ tuy chỉ mới phát hiện bản thân từng lầm mưu lão Lạc nhưng bấy nhiêu đó cũng chứng minh lão là hạng có nhiều tâm cơ thủ đoạn như thế nào. Vậy thì không thể không đề phòng đây là một quỷ kế nào nữa cũng do lão Lạc dày công sắp đặt?

- Người nói xem đã lầm mưu lão Lạc như thế nào? Và nhờ đâu người có thể phát hiện một khi người cũng vừa đề quyết Lạc lão có lắm thủ đoạn tâm cơ?

Gã nhếch môi cười khẩy, thừa hiểu nhân vật bí ẩn với mục lực tinh tường thế nào cũng nhìn thấy:

- Tại hạ nghĩ chẳng cần che giấu làm gì, cho dù rất có thể tại hạ lại đang sa vào cạm bẫy nào nữa cũng của lão Lạc, tuy nhiên phải thừa nhận lão cũng rất kín kẽ, tuyệt đối chẳng lộ chút sơ hở nào. Chỉ tiếc lão Bạch Hoạch làm hỏng chuyện, khi đột ngột hé môi nói về thân phận thứ hai, là điều tại hạ luôn cẩn trọng chưa hề đề cập đến thân phận khác thường đó của nghĩa phụ.

- Bạch Hoạch? Có thể ta đang dần hiểu ra, mà này, khi nãy ta có nghe Lạc lão bảo người dù gì cũng là nghĩa tử của cố nhân, ám chỉ người có can hệ tới nhân vật họ Trương, đại ca kết nghĩa với lão Lạc chẳng?

Gã hết nhẩn nại, có chăng chỉ còn chút ít đủ để hiểu bản thân ngay lúc này đừng bộc lộ phản ứng thái quá. Gã bảo:

- Tôn giá còn giả vờ làm gì, vả lại, ngay từ đầu tại hạ luôn thừa nhận bản thân nhờ được nghĩa phụ mến yêu, gia ân thu nhận làm nghĩa tử, vì thế tại hạ mới may mắn, được chư vị hạ cố cho phép gọi là thúc thúc, chẳng hạn như Lạc nhị thúc, Bạch tam thúc, sau này còn thêm nữa Trang ngũ thúc và Giả lục thúc. Phần tôn giá thì sao? Tại hạ nên gọi tôn giá như thế nào? Là Đoàn tứ thúc hay Thạch thất cô hoặc giả Lả tiểu thúc?

- Hóa ra không chỉ riêng họ Lạc bộc lộ là hạng bất nghĩa, Bạch, Trang, Giả cũng vậy. Được lắm họ bất nghĩa thì đừng oán trách ta vô tình, phần người, bây giờ hãy nghe một giọng nói khác của ta, là giọng đích thực của Thạch Lệ Hoa này, đồng thời hãy minh chứng sao cho ta tin người đúng là nghĩa tử của Trương Thái Toàn đại ca.

Gã lập tức nghiên đầu tương tự thái độ thi lễ:

- Thì ra là Thạch Thất Cô, xin Thạch Thất Cô miễn thứ vì tiểu diệt không cần minh chứng thân phận làm gì nữa một khi đã lần lượt được tứ vị thúc thúc kiểm định, cũng xin miễn trách nếu tiểu diệt quả quyết sẽ không có bất kỳ lần nào đề cập đến mọi bí ẩn của nghĩa phụ.

Giọng nói nọ quả nhiên đã chuyển sang giọng nữ nhân, và lần này còn kèm theo giọng nói đó là những hàm ý cay đắng xót xa:

- Người không thể nghi ngờ ta như vậy, nhân đây, người cũng nên minh bạch là cách đây độ mười hai ngày ta vì ngẫu nhiên đi qua đây nên không thể không ghé thăm chỉ để vấn an Lạc nhị ca, ngờ đâu, thoát thấy ta, Lạc lão dù kín đáo vẫn lộ vẻ khó xử tựa hồ không muốn có sự hiện diện của ta, thấy vậy, ta chỉ còn mỗi việc là vội cáo từ, trong dạ thì cảm thấy ngao ngán cho thể thái nhân tình và nghĩa huynh muội. Ngờ đâu chỉ một lúc đã có hai kẻ bám theo ta, họ chẳng nói chẳng rằng, cứ xông vào và đánh ra những độc chiêu tối hiểm. Biết ý họ chỉ muốn đi đến một kết cục duy nhất là hạ sát thủ với ta, Thạch Lệ Hoa đành nuốt mặt gở chiêu bài bại tử may mà thoát được. Sau đó ta bất phục, lại có cảm giác thái độ hung hãn của hai kẻ đó cũng vẻ mặt khó coi của lão Lạc ắt liên quan nhau, ta quyết nán lại để dò xét. Và mãi đến chiều tối hôm qua, bao công khó của ta mới được đền đáp, là ta phát hiện Lạc lão đang vội vã quay về, xui cho lão vì đồng hành cùng lão còn có hai kẻ lần trước đã cố tình hạ sát ta. Đây là những gì ta muốn người minh bạch, để hiểu rằng ta và người đang chung một chiến tuyến, đều bị vẻ ngoài quá ư đạo mạo của Lạc lão bất nghĩa đánh lừa, hầu đừng tiếp tục nghi ngờ ta.

Gã gật đầu:

- Đúng là vào thời điểm đó ta có tình cờ nghe tin, rằng Thạch Thất Cô tôn giá quá thật có đặt chân đến Lạc gia và tại hạ chỉ tin có thể thôi, kỳ dư, nếu tôn giá cứ khẳng khẳng mong sẽ được tại hạ tiết lộ về mọi ẩn tình của nghĩa phụ thì e rằng chỉ chuốc lấy thất vọng.

Giọng nữ nhân thở dài:

- Ta càng nghe càng lo về hiện tình của Trương đại ca, người đã tuyệt tích mười bảy năm trường. Sao người không chỉ điểm ta cách tìm thấy nghĩa phụ người? Để khi đó, ta là hạng người như thế nào thì hãy để nghĩa phụ người nhận định.

Gã phì cười:

- Điều đó tại hạ đã ngu xuẩn tự thực hiện, và bây giờ chợt vỡ lẽ, hóa ra chư vị hồ nghi không tin thì thể chư vị tìm thấy không phải là đại ca của chư vị? Thôi nào, đừng có dùng bất kỳ thủ đoạn nào nữa, cũng đừng nghĩ nghĩa phụ của tại hạ đã trá tử và chỉ có tại hạ là thông tỏ nơi lưu ngụ bí ẩn nào đó hiện nay của nghĩa phụ.

Nữ nhân họ Thạch lộ ý giận:

- Người muốn ta làm gì để giải tỏa mọi nghi ngờ vô căn cứ của người? Hay là thế này được, ta dù chưa khôi phục trọn vẹn công phu sau lần suýt chết vào tay hai kẻ hung

hắn, nhưng ta hứa sẽ tận lực đưa người thoát lão Lạc phen này. Để rồi xem người có chịu tin ta hay không?

Rồi chẳng để gã có bất kỳ phản ứng nào, nữ nhân họ Thạch chớp và nhấc gã lên, miệng thì hậm hực bảo:

- Để người không vì ngộ nhận mà hô hoán gây kinh động buộc lòng ta phải chế ngự người nhất là á huyết.

Huyết đạo đã bị điểm, hắn đành chịu để nữ nhân họ Thạch mặc tình đưa đi.

Vút.

Không biết có ai phát hiện hành vi vừa quá mạo hiểm và vừa quá lộ liễu của Thạch Lệ Hoa chẳng? Vì mắt gã chợt nhú lại, có lẽ do gió đêm phả tạt vào, hoặc giả là do thủy huyết bị điểm, gã bỗng chìm vào giấc ngủ.

oOo

- Ha...ha... Tài dị dung và thuật biến âm của Thạch Lệ Hoa nữ hiệp từ lâu đã vang danh cao minh, và tương tự, mỗi cũng có chút tài mọn là dễ dàng nhận dạng bất luận ai sau một lần hội diện, kỳ thực là chỉ nhận qua vóc dáng. Thế nên sao Thạch nữ hiệp không tỏ ra quang minh lỗi lạc, bộc lộ lư sơn chân diện mục, cùng mỗi thương lượng một nan đề mà nhất định song phương sẽ cùng có lợi? Ha ha...

Tràng cười dài và chuỗi thanh âm chất chúa này làm gã Trương Khánh Long giật mình tỉnh giấc, và gã thêm thập phần tỉnh táo hơn khi phát hiện bản thân thì đang ẩn trong một Thạch động u ám, còn nhìn ra bên ngoài, xuyên qua lớp dây chằng chịt thì Trang ngũ thúc của gã - vẫn với bộ dạng một văn nhân- đang diện đối diện với một nhân vật không chỉ khoác bộ y phục lam lũ cũ kỹ mà dường như còn có tấm lưng gù, tuy nhiên ngay lập tức nhân vật lưng gù vụt đứng thẳng lên, đồng thời cũng phát thoại, đáp lại lời khi nãy của Trang văn nhân, bằng giọng nói đích thực là của nữ nhân:

- Các hạ quả không hổ danh là một nhân vật mang ngoại hiệu Khẩu Tài Tam Mục, Tuy nhiên, Âm Dương Nhị Diệu đi đâu cũng có đôi, tương tự như hình với bóng, vậy Âm Diệu đâu? Hãy mau xuất đầu lộ diện để Thạch Lệ Hoa này đòi lại món nợ suýt vong mạng vào tay Âm Dương Nhị Diệu.

Giả lục thúc của Trương Khánh Long liền xuất hiện, nhưng lần này, bộ mặt choắt của Giả lục thúc không còn mang dáng vẻ ti tiện như lần trước đã lầm lủi như muốn

tránh mặt mọi người, trái lại, cũng bộ mặt ấy lúc này lại tạo cho Giả lục thúc của gã một dáng vẻ hoàn toàn khác, là hoàn toàn nham hiểm và thâm độc, rất hợp với lời mà Giả lục thúc của gã đang cười cười nói nói với Thạch Lệ Hoa:

- Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, khá khen cho Thạch nữ hiệp đã đoán chắc hể ở đâu có xuất hiện một trong nhị điều thì thế nào cũng có đủ Âm Dương. Tuy nhiên, Thạch nữ hiệp chỉ một lần may mắn thoát chết và điều đó đã xảy ra rồi, thế nên lần này Thạch nữ hiệp định dựa vào bản lĩnh gì toan đòi món nợ ấy từ huynh đệ ta? Sao không tự lượng sức mình, đáp ứng lời do Dương Điều vừa đề xuất, để rồi kể cả Thạch nữ hiệp cũng hưởng lợi?

Do Thạch Lệ Hoa đang đứng xoay lưng về phía Thạch động nên gã Trương Khánh Long quả thật không nhìn thấy diện mạo thật cũng như vẻ mặt lúc này là thế nào, gã chỉ thấy Thạch Lệ Hoa khẽ xua tay và lên tiếng đáp lại lời vừa nói của Giả lục thúc:

- Muốn thương lượng ư? Nhưng muốn như vậy thì điều cần thiết yếu là song phương ở vị thế cân bằng, nghĩa là chẳng ai trội hơn ai cả về bản lĩnh lẫn nhân số, và vì nhị vị có những hai, ta chỉ có một, vậy sẽ công bằng hơn nếu ta bộc lộ thân thủ cao minh hơn hẳn Âm Dương Nhị Điều hợp lại, hãy xem đây.

Đang xua tay, bất chợt từ tay còn lại của Thạch Lệ Hoa vụt bay ra một vật lạ, tựa hồ một quả cầu màu đen. Quả cầu bay lên cao nhắm về phía Âm Dương Nhị Điều và rơi xuống. Dương Điều vẫn nhân Trang ngũ thúc của gã liền biến sắc bật kêu:

- Độc Vụ Hắc cầu? Thạch nữ hiệp vì sao sở hữu vật này?

Giả lục thúc Âm Điều mặt choắt cũng kinh tâm tán đởm, vừa tự nhảy dạt ra xa vừa hô hoán:

- Độc Vụ Miêu Cương là thứ không thể xem thường, hãy mau nhảy tránh.

Âm Dương Nhị Điều cùng nhảy tránh, đấy là điều thật hợp lẽ, nhưng kể cả bản thân Thạch Lệ Hoa cũng động thân dịch chuyển mới là lạ.

Dù vậy, vì tự thân Thạch Lệ Hoa nhảy tọt vào Thạch động nên gã Trương Khánh Long không chỉ lần đầu tiên nhìn thấy rõ diện mạo thật của nhân vật gã phải kêu là Thạch Thất Cô, mà gã còn thấy rất rõ dáng vẻ thật mệt nhọc hiển hiện trên gương mặt đầy lo lắng của nhân vật này.

Nhìn vào đôi mắt gã, Thạch Lệ Hoa dù mệt vẫn hời hả căn dặn bằng giọng thì thào:

- Người tỉnh rồi à? Như vậy càng tốt, hãy nhớ, vì người đang mang thân phận là nữ nhi, hãy giả vờ bị câm, nên đừng kinh ngạc khi nghe ta gọi người là tiểu Á.

Gã giật mình, tự nhìn lại bản thân. Và khi gã nhận ra y phục gã đang mặc quả thật chính là xiêm y tha thuật của bọn nữ nhân thì cũng là lúc gã càng thêm giật mình khi nghe từ bên ngoài Thạch động chột vang lên tiếng gầm giận dữ của cả hai nhân vật có chung ngoại hiệu Âm Dương Nhị Điều:

- Chúng ta lắm kế rồi, đó không phải Độc Vụ Hắc Cầu.

- Tiện nhân Thạch Lệ Hoa thật to gan, rượu mời không muốn, lại khăng khăng uống rượu phạt, vậy đừng trách Âm Dương Nhị Điều ta độc ác.

Thạch Lệ Hoa lập tức đáp lại và cười khan:

- Âm Dương Nhị Điều nhờ tâm độc nên danh, ta đâu lạ gì mà dọa? Tuy nhiên, nếu muốn nắm thử thế nào là uy lực lợi hại của Độc Vụ Hắc Cầu thì bọn người cứ tùy tiện tiến vào. Ta hứa lần này sẽ là vật thật. Ha ha...

Cung lúc đó, gã phát hiện Thạch Lệ Hoa đang mò tìm một hòn đá nhỏ, chỉ vừa nắm gọn trong lòng bàn tay, gã vỗ lỗ khế hỏi:

- Tôn giá không hề có...

Thạch Lệ Hoa hốt hoảng khẽ suy:

- Đừng để chúng nghe chứ?

Gã bĩu môi cười khẩy:

- Tấn tuồng này chư vị diễn rất hay, lại còn thay cả tính danh ngoại hiệu, phải chăng chỉ muốn minh chứng cho tại hạ biết, bao nhiêu cạm bẫy thủ đoạn từng diễn khai đều do bọn giả danh ngũ thúc và lục thúc của tại hạ thực hiện? Ý muốn bảo tại hạ chỉ nên tin và hãy tin vào một mình Thạch Thất Cô mà thôi?

Thạch Lệ Hoa trở mắt nhìn gã:

- Người bảo sao? Âm Dương Nhị Điều mà là ngũ thúc và lục thúc của người?

Đoạn Thạch Lệ Hoa tự vỗ trán và bật than qua tiếng chép miệng:

- Há lẽ đều là thủ đoạn của lão Lạc?

Chợt có tiếng Dương Điều vắn nhân từ ngoài động thất quát vang:

- Độc Vụ Hắc Cầu là vật bất ly thân của Miêu Cương lão quái, mỗ quyết không tin Thạch tiện nhân người đang đích thực sở hữu vật đó như đã dọa. Bọn ta xông vào đây.

Thạch Lệ Hoa thêm hốt hoảng, vội cất tay như ném hòn đá ra. Ngờ đâu cũng từ bên ngoài, bất chợt vang lên một tràng cười hô hố:

- Âm Dương Nhị Điều xuất hiện ở đâu thì ở đấy nhất định có báu vật, có thể cho mỗi đây dự phần chăng? Hô hô...

Thạch Lệ Hoa thoát nghe liền biến sắc, nhưng sau đó khẽ thở hắt ra:

- Nhất Ác bỗng đến? Sẽ là cách hay nhất nếu có thể nghĩ cách khiến Nhất Ác, Nhị Điều đổi đầu, hy vọng đủ thời gian cho ta phần nào khôi phục nguyên lực.

Âm Điều mặt choắt cất giọng âm hiểm nói với nhân vật đã phát ra tràng cười hô hô:

- Lão Đồng phen này bị hớ rồi, trừ phi lão muốn giúp huynh đệ mỗi truy tìm và bắt giữ một nghịch đồ phản sư bội tổ, sau đó sẽ được Lạc lão Tri Túc đáp tạ thật nhiều ngân lượng, thỏa sức cho lão Đồng chi dụng một đời.

Giọng hô hô của Nhất Ác lập tức cất lên:

- Sao? Bọn Âm Dương Nhị Điều các người đã đi lại từ lúc nào với tên thất phu họ Lạc? Nay đừng giở trò đó với họ Đồng ta, vì ta đã biết huynh đệ người đang đối phó với ai. Há lẽ mù cô già họ Thạch lại là nghịch đồ mà kỳ thực là muối muối kết nghĩa, gọi Lạc lão thất phu bằng nhị ca?

Âm Điều đáp:

- Đồng lão vốn đa nghi, huynh đệ mỗi thừa biết nên quyết không giở trò vãi thưa che mắt thánh. Trái lại, vì đích thực huynh đệ mỗi đang đối phó mục Thạch nên chỉ mục mới dám đứng ra bao che khi đã xúi bẩy gã nghịch đồ phản lại sư phụ là lão Lạc. Điều này quá dễ hiểu hy vọng được Đồng lão tin lời.

Đồng lão lại cười hô hô:

- Biết người biết ta trăm trận trăm thành, họ Lạc vốn hẹp lượng điều đó họ Đồng ta thừa rõ, quyết không như mọi người vẫn ngộ nhận, cho họ Lạc là hạng chính nhân, thế nên, hô hô,...

Dương Điều nóng nảy lên tiếng:

- Dù hẹp hòi nhưng Lạc lão vẫn hứa đáp tạ bọn mỗi ngàn vàng, Đồng lão nếu chê ít thì bọn mỗi nào dám miễn cưỡng.

Đồng Nhất Ác vẫn cười:

- Không phải ý của họ Đồng ta như vậy, trái lại, vì hẹp lượng nên Lạc thất phu đâu dễ thu truyền nhân. Thế mà giờ đây họ Đồng ta lại nghe được tin này, phải chăng từ việc thu truyền nhân này Lạc thất phu nhất định có lợi? Và là lợi gì nếu chẳng là công phu võ học điều duy nhất khiến Lạc thất phu dù hẹp lượng nhưng vẫn quan tâm? Nào,

có mặt thì được chia phần, huynh đệ người đừng tưởng dễ gạt họ Đồng này ra ngoài. Hô hô...

Âm Diệu lại cất giọng hiểm độc:

- Đã vậy thì xin tùy lão Đồng, bọn mỗ xin nhượng phần đối phó Độc Vụ Hắc Cầu cho Đồng lão đi tiên phong.

Đồng Nhất Ác hết cười:

- Độc Vụ Hắc Cầu?! Há lẽ câu chuyện xảy ra từ mười mấy năm trước là có thật? Miêu Cương lão quái vì si mê nhan sắc của muội họ Thạch nên không ngại tặng ngay một trong hai Độc Vụ Hắc Cầu?

Dương Diệu cũng hết nóng nảy:

- Muội Thạch đang ẩn trong kia, uy lực của Độc Vụ Hắc Cầu tuy lợi hại nhưng nếu đã ném ra ngoài thì trong Thạch động là chỗ an toàn nhất, còn như muội Thạch đợi bọn ta vào trong mới ném thì bản thân muội cũng chung số phận, một muội cô già xinh đẹp như vậy, bọn người nghĩ mưu giết tự sát chẳng?

Âm Diệu bật khen:

- Đồng lão quả cao kiến, vậy thì cam nhượng phần tiên phong cho lão. Cầu mong Đồng lão sẽ đắc thủ và đương nhiên được sở hữu ngàn vạn lượng kim ngân do Lạc lão từng hứa.

Đồng lão vụt gầm gừ:

- Ta không dây dưa với hạng thất phu thấp hèn như lão Lạc. Ngàn lạng kim ngân chẳng bỏ ta ra tay.

Thạch Lệ Hoa nhẹ thở ra:

- Tốt rồi, và nhờ Nhất Ác, ta có thêm lợi thế, người chớ nói gì cả, vì ta cần tọa công.

Ngờ đâu Âm Diệu lại nạt vang:

- Thạch Lệ Hoa người đừng nghĩ ẩn trong động là an toàn, có tin bọn ta đủ năng lực và thời gian lấp kín động khẩu, biến thành mộ địa của người và gã Trương Khánh Long chẳng?

Lần đầu tiên kể từ lúc tự lai tỉnh gã bị chấn động khi nghe chủ ý này của Âm Diệu. Nhưng khi gã nhìn qua Thạch Lệ Hoa thì thấy nữ nhân họ Thạch tự hồ không dao động hoặc giả chẳng tin Âm Diệu dám thực hiện điều đó, bằng chứng là Thạch Lệ Hoa đã

thật sự bắt đầu tọa công với hai mắt không chỉ khép hờ mà toàn bộ khuôn mặt to ra bình thản lạ.

Và có lẽ không nghe từ bên trong Thạch động vang lên bất kỳ thanh âm nào hồi đáp, Âm Diệu bên ngoài càng thêm xúc nộ:

- Âm Diệu còn có ngoại hiệu gì ắt Thạch Lệ Hoa người thừa rõ, thế nên đừng ngỡ Kiến Tử bất động ta không đủ ác tâm để chôn sống người, hãy cân nhắc và đừng để đến khi quá muộn.

Bỗng từ xa xa bên ngoài bỗng vang lên một chuỗi cười mỉa mai:

- Nhị vị cứ hành động thử xem, rồi sẽ được nếm thế nào là mùi vị khi nhị vị tuyệt chẳng còn chỗ nào dung thân cho dù trời đất vẫn rộng mênh mông. Ha ha...

Có tiếng Dương Diệu quát:

- Ai?

Chủ nhân của tràng mai mỉa xưng danh:

- Đừng lớn tiếng quát nạt kéo Thiên Phong Tẩu mỡ quá sợ chạy mất thì sao? Và hãn nhị vị thừa biết, một khi mỡ đã quyết tẩu thì dù là thiên binh vạn mã cũng vô khả đuổi kịp.

Âm Diệu cười lạnh:

- Thì ra là Thiên Phong Tẩu huynh, tuy nhiên, theo Âm Diệu ta nhớ thì dường như chưa hề đắc tội với Cái Bang và tương tự thì Thạch Lệ Hoa cũng vô can với Cái Bang hoặc huynh đài Thiên Phong Tẩu. Vậy đâu là nguyên nhân khiến huynh đệ ta phải nghe lời hăm dọa mới rồi.

Nhân vật Thiên Phong Tẩu vẫn cứ ở xa xa đáp lại:

- Thiên Phong Tẩu mỡ vẫn biết như vậy, thế nên đâu dám dựa vào thanh thế của bốn bang để công nhiên xuất đầu lộ diện cùng Âm Dương Nhị Diệu giao phong đối đầu.

Âm Diệu bật cười:

- Vậy thì lời hăm dọa vừa mới rồi là hàm ý gì? Há lẽ Thiên Phong Tẩu huynh chỉ muốn đùa cho vui?

Thiên Phong Tẩu giải thích:

- Nhị vị muốn xem là chuyên đùa vui cũng được, vì kỳ thực mỡ cũng đâu muốn trở thành kẻ đa ngôn đa sự, đem toàn bộ sự việc hôm nay lần lượt báo cho Trương - Lạc - Bạch □ Đoàn □ Trang - Giả - Lả, đều là huynh đệ kết nghĩa của Thạch Lệ Hoa nữ hiệp tử

tường, và nhị vị thử nghĩ xem, một khi bị cùng lúc bảy nhân vật này lưu tâm tìm kiếm thì khắp Trung Nguyên dù rộng liệu có chỗ nào cho nhị vị dung thân chẳng?

Dương Điếu vùng cười vang:

- Ngờ thế nào, còn chỉ thế này thì huynh đệ ta vô ngại. Ha ha...

Thiên Phong Tẩu ngạc nhiên:

- Ý bọn người quyết kết liễu Thạch Lệ Hoa, bất chấp hậu quả?

Thanh âm giọng nói của Âm Điếu vang lên thật dửng dưng lãnh đạm:

- Không những vậy, Âm Điếu mỗi còn muốn khuyên Thiên Phong Tẩu huynh một lời, hễ vô can thì đừng xen vào. Bằng không, dù huynh có tài Thiên Phong Tẩu thì hậu quả vẫn là tử địa vô táng.

Thiên Phong Tẩu bỗng trở nên quyết liệt với âm thanh câu nói lần này như được phát ra gần hơn:

- Thạch Lệ Hoa từng nhận lời, xem ta la ý trung nhân, bọn Âm Dương Nhị Điếu các người nếu muốn sát hại nàng thì trước hết phải bước qua xác ta.

Dương Điếu bật cười vang:

- Có chuyện như thế thật sao? Vậy để xem người có bản lĩnh thế nào ngoài sở trường hễ lâm nguy là Trường Phong “bại tử”? Ha ha...

Đang ngồi tọa công, Thạch Lệ Hoa chợt rung mình và nghiêng người qua một bên, miệng thì thổ một bụm huyết đỏ tươi:

Oẹ...

Gã phát hiện thành thốt kêu:

- Thạch Thất Cô?

Gã kêu khá lớn, Âm Điếu nghe thấy:

- Có manh mối rồi, đích thực tiểu quỷ họ Trương cũng ẩn trong này.

Thiên Phong Tẩu quát còn lớn hơn:

- Mau đứng lại, bất luận ai dám tùy tiện xông vào trong động thì hãy hỏi qua đôi phật thủ này của ta.

Dương Điếu nạt to:

- Cứ để ta đối phó Thiên Phong Tẩu, Âm Điếu huynh đệ mau vào thu thập mục họ Thạch, hãy xem chiêu.

Ào...

Ầm...

Nhân lúc ở bên ngoài vang lên tiếng chấn kinh, gã Trương Khánh Long phát hiện kẻ mặt choắt Âm Điều đang lặng lẽ lách vào.

Gã nhặt hòn đá lúc nãy Thạch Lệ Hoa đã chọn và cật lực ném vào bộ mặt choắt:

- Đã vậy thì tất cả cùng chết!!

Vù...

Âm Điều hốt hoảng nhảy lui thật xa:

- Độc Vụ Hắc Cầu?

Hòn đá cũng theo đà bay ra, và cứ thế lăn lông lốc.

Cộc cộc... lộc cộc...

Dương Điều khẽ kêu:

- Đâu phải Độc Vụ Hắc Cầu?

Thiên Phong Tẩu bỗng bật gào:

- Nhưng đây đích thực là một quả phật thủ của ta. Đỡ!!

Bên trong động gã càng thêm lo lắng vì phát hiện Thạch Lệ Hoa như đã chìm dần vào hôn mê, đã vậy, từ bên ngoài, thật khó biết kẻ mặt choắt Âm Điều có thể lén vào bất kỳ lúc nào.

Gã vội kéo Thạch Lệ Hoa vào sâu hơn, nhờ đó bất ngờ phát hiện sâu hơn trong Thạch động có một vài khe nứt, tựa các ngách đá ngang dọc.

Gã vội vàng dò xét và lập tức kéo Thạch Lệ Hoa cùng vào một khe nứt gã cho là thuận tiện nhất. Ở đây, do phát giác vẫn có nẻo để thoát, gã quyết định thật nhanh. Và chỉ một thoáng sau, với Thạch Lệ Hoa đã được gã dùng dây vải buộc chặt vào lưng, gã theo nẻo đó, cùng Thạch Lệ Hoa thoát ra ngoài với y phục toàn thân gã lúc này đã trở lại dáng vẻ một nam nhân.

Gã chạy thục mạng. Cũng lúc ấy, bên trong động, Âm Điều chỉ tìm thấy hầu như ở chỗ nào cũng có các mẫu vải như được xé ra từ bộ xiêm y của nữ nhân, khiến Âm Điều ngẩn người và thập phần hoang mang sợ hãi:

- Đây là kiệt tác do Độc Vụ Hắc Cầu gây ra và lưu lại ư? Và nếu vậy, chao ôi, ta đã vào từ nãy giờ, lẽ nào cũng đã tự hít vào không ít chất độc từ Hắc cầu Độc vụ?

Và Âm Điều đánh bài chuẩn thật nhanh ra ngoài, đồng thời cũng vội gọi Dương Điều cùng ly khai:

- Chúng ta đi thôi, hỏng hết rồi, phen này hỏng cả rồi. Dương Điều ngơ ngác chạy theo để lại một mình Thiên Phong Tẩu cũng hoang mang ngơ ngác tương tự.

o0o

Ở một trũng núi kín đáo, gã ngồi cạnh một khe suối và bần thần rã rượi lúc nghe Thạch Lệ Hoa gặng gượng lên tiếng hỏi gã:

- Người đã không tin vậy còn cứu ta làm gì?

Gã chọn cách thích hợp nhất để khỏi phải giải thích:

- Nội thương của tôn giá như thế nào? Và đang khi điều tức tọa công, một khi để chân khí nghịch chuyển và thổ huyết thì hậu quả không thể xem thường.

Cách của gã có kết quả, Thạch Lệ Hoa chợt hậm hực bảo:

- Người đừng nghe theo những lời nhảm nhí của Thiên Phong Tẩu, bởi Thạch Lệ Hoa chưa bao giờ xem tên ăn mày hôi hám ấy là ý trung nhân, kể cả đối với bất luận nhân vật nào khác cũng vậy.

Gã vỡ lẽ:

- Vậy sao tôn giá còn để lời nhảm nhí ấy gây kinh động? Vạn nhất bị tẩu hỏa nhập ma thì còn gì là sinh mạng?

Thạch Lệ Hoa bị suy sụp hoàn toàn:

- Dẫu mất mạng ta cũng chẳng tiếc, vì đã mười bảy năm rồi sinh mạng này đâu còn là của ta, kể từ khi người ấy bắt chợt bật vô âm tín.

Gã giật mình:

- Tôn giá ám chỉ ai? Vì nghĩa phụ của tại hạ cũng đã có mười sáu năm biệt tích, lại thêm một năm cưu mang và lưu ngụ cùng tại hạ, vị chi là đủ mười bảy năm như tôn giá vừa đề cập.

Thạch Lệ Hoa đang nửa nằm nửa ngồi, dựa vào một tảng đá, chợt nhồm người chồm ra trước và cầm tay gã:

- Có thật nghĩa phụ người là Trương Thái Toàn, đại ca kết nghĩa cùng ta?

Gã nhẹ nhàng gỡ tay Thạch Lệ Hoa:

- Sau bao nhiêu diễn biến xảy ra, bất luận đã và đang có những âm mưu thế nào thì tại hạ thủy chung vẫn thừa nhận là nghĩa tử của nghĩa phụ Nhất Chuồng Chấn Tứ Ma Trương Thái Toàn.

Thạch Lệ Hoa ngậm ngùi thu tay về, cũng dựa lưng trở lại tảng đá phía sau:

- Người vẫn chưa tin ta hoàn toàn vô can với bao mưu toan hiểm độc của Lạc Nhữ An bất nghĩa bất tín?

Gã thở ra:

- Một Trang ngũ thức bỗng trở thành Dương Điều Khẩu Tài Tam Mục, hợp với một Giả lục thức chợt hóa ra Âm Điều Kiến Tử Bất Động Dung, thành hai huynh đệ Âm Dương Nhị Điều, quả thật tại hạ chẳng còn dám tin vào ai nữa.

Thạch Lệ Hoa thì thở dài:

- Ta thì khác, càng lâm vào nhiều hiểm cảnh cứ liên tiếp xảy đến, ta càng thức ngộ và minh bạch tất cả đều do một tay lão Lạc gây ra, đồng thời có thể đoán thế này, là lão Lạc ắt vì muốn tạo tin tưởng cho người nên chẳng ngại dùng thủ đoạn thế thân, đã chọn người mạo nhận thành những nghĩa thúc của người. Cũng vì thế, ta tin chắc như vậy, đang lúc lão thi kế, sự xuất hiện quá bất ngờ của ta tại Lạc gia đã khiến Lạc lão khó xử. Thế là Lạc lão chỉ còn mỗi một biện pháp, thoát tiên thì tìm cách khéo léo xua ta đi, sau đó mượn tay Âm Dương Nhị Điều, quyết kết liễu ta. Bởi nếu ta vẫn sống, ắt mai hậu cũng có ngày gặp gỡ người và làm gì ta chẳng cho người tỏ tường, rằng những nhân vật người từng hội diện không hề là bất luận ai trong những nghĩa thúc của người, ngoại trừ lão?

Gã gật đầu:

- Nhờ sự xuất hiện của Nhất Ác tiếp đó là của Thiên Phong Tẩu, tại hạ cũng tự đoán ra âm mưu đó. Tuy nhiên...

Thạch Lệ Hoa chợt hỏi:

- Nghĩa phụ người ắt từng nhắc tới ta? Vậy người thường nghe nghĩa phụ người đề cập về ta như thế nào? Ta hi vọng với những điều đó, người sẽ hết nghi ngờ và tin rằng lần hội diện này giữa ta và người không hề có trong những mưu toan sắp đặt của lão Lạc?

Gã lắc đầu:

- Nghĩa phụ chỉ một lần duy nhất đề cập đến bảy nhân vật từng cùng nghĩa phụ kết nghĩa, cũng là lần sai phái tại hạ tuần tự đi tìm chư vị, thế nên nghĩa phụ chẳng ưu ái đề cập hoặc nhắc nhở đến bất luận ai riêng biệt.

Thạch Lệ Hoa biến sắc:

- Vậy là Trương đại ca vẫn mãi ngộ nhận về ta suốt mười bảy năm qua? Điều này là không thể, người hãy chỉ ta cách gặp nghĩa phụ người. Hãy cho ta gặp dù chỉ một lần.

Gã cười buồn:

- Nếu những lời Lạc lão là đáng tin thì sau khi cùng Âm Dương Nhị Diệu và một nhân vật nữa ắt chỉ là kẻ mạo nhận Bạch tam thúc, quay về từ nơi mà tại hạ điểm chỉ, chính lão Lạc nói nghĩa phụ đã chết.

Thạch Lệ Hoa giật mình:

- Chết?! Do lão Lạc hạ thủ ư?

Gã bảo:

- Tuy không loại trừ khả năng này nhưng khả dĩ tin nghĩa phụ vong mạng vì kiệt lực, sau lần bị nhiều cao thủ truy sát, khiến nhiều kinh mạch bị tổn thương đến nỗi chẳng mong gì hồi phục.

Thạch Lệ Hoa tái sắc:

- Ai truy sát?

Gã lắc đầu:

- Tại hạ chưa tiện thổ lộ một khi vẫn chưa minh bạch tôn giá là hạng người như thế nào hoặc có đáng tin không?

Thạch Lệ Hoa đổ ụp xuống:

- Ôi, đại ca, hóa ra đại ca bị thảm tử. Trong khi ấy, nghĩa tử của đại ca vì không tin nên chẳng cho muội có cơ hội báo thù, sao số phận của muội hẩm hiu thế này? Tuy từng yêu đại ca nhưng không dám nói, để rồi bị đại ca ngộ nhận, khiến mười bảy năm qua muội cứ sống như người vô hồn, giờ đến lượt nghĩa tử của đại ca cũng chẳng một lần tin muội?! Sao Hoàng thiên mãi đối xử với muội như thế này?!! A...

Nhìn Thạch Lệ Hoa từ từ ngất lịm, tiếng kêu gào thanh toán cũng nhỏ dần, gã lắc đầu chép miệng và rồi đành tìm cách giúp cho Thạch Lệ Hoa tỉnh lại. Được gã dùng thuật Thôi Cung Quá Huyệt làm cho tỉnh lại, chợt Thạch Lệ Hoa thều thào hỏi gã:

- Hiện trạng của ta như thế nào ắt người đã rõ?

Gã chúng giọng xuống:

- Toàn bộ kinh mạch đều tắc loạn, mong được Thạch Thất Cô lượng thứ, vì tiểu diệt mãi lúc này mới có thể tin, có muộn lắm chẳng?

Thạch Lệ Hoa cười héo hắt:

- Không phải do người, mọi việc đều xuất phát từ lão Lạc, kể cả việc ta bị kích động từ lời nhảm nhí của Thiên Phong Tẩu. Tuy nhiên vì khinh suất, để lâm vào cảnh nghịch hành chân khí, nên nhất định sẽ mệnh chung, lẽ ra người chó nên hoài nghi đối với ta là người sắp chết.

Gã ngao ngán thở dài:

- Trong khi đó tiểu diệt vì lâm cảnh kinh cùng chi diệu, khiến nhất thời mê muội, quên rằng đây là địa điểm tiểu diệt tự đưa Thạch Thất Cô đến, nên khó có thể có chuyện bị lọt vào bẫy rập của lão Lạc. Một lần nữa mong được Thạch Thất Cô lượng thứ.

Thạch Lệ Hoa tỉnh dần:

- Vậy hãy cho ta biết vì sao đại ca lâm nạn? Và có thể ta sẽ nghĩ cách cùng người báo thù cho đại ca.

Gã cẩn trọng nhìn khắp nơi sau đó mới thấp giọng để đáp:

- Thạch Thất Cô tin chẳng, đấy là do cao thủ Thiếu Lâm phái?

Thạch Thất Cô ngỡ ngàng:

- Sao lại...

Gã ngăn Thạch Lệ Hoa lại bằng cách cứ nhỏ giọng thổ lộ:

- Cách đây mười bảy năm, nghĩa phụ bảo đã vì một lần lầm lỗi nghiêm trọng nên toan quên sinh tự sát, may sao lại kịp lúc được một cao tăng Thiếu Lâm phái giác ngộ, tiếp đó thì...

Gã thuật hết mọi chuyện của nghĩa phụ và nghe Thạch Lệ Hoa xúc cảm tỏ bày:

- Chuyện xảy ra mười bảy năm trước không hề do lỗi lầm của Trương đại ca, mọi ngộ nhận nảy sinh đều xuất phát từ thái độ thiếu quyết đoán của ta, nhưng thôi, việc ta làm ta chịu, chỉ nỗi tiếc cho Trương đại ca phải phí gần nửa đời người để rồi chuốc thảm họa từ phái Thiếu Lâm. Vậy theo người kể, Trương đại ca bị truy sát để diệt khẩu? Nhân vật chủ mưu là ai?

Gã lắc đầu:

- Nghĩa phụ chưa đề cập đến, có lẽ muốn chờ khi gặp và luận bàn cùng chư vị đệ muội.

Thạch Lệ Hoa đề quyết:

- Ta tin chắc lão Lạc cũng có phần, chỉ như thế mới giải thích vì sao lão Lạc chẳng từ bất kỳ thủ đoạn nào miễn sao chiếm được lòng tin của người. Và cũng như Đồng Nhất Ác từng nhận định, chỉ có các công phu võ học là đủ sức khiến lão Lạc động tâm. Người nghĩ sao nếu ta bảo nghĩa phụ người nhất định cũng có phần liên can đến ẩn tình Thiếu Lâm phái cho dù bản thân nghĩa phụ người quả thật chẳng hề biết đó là ẩn tình gì?

Gã tán đồng:

- Tiểu diệt cũng nghĩ tương tự, nhất là khi nghe nghĩa phụ quả quyết dù được một trong tam thần tăng Thiếu Lâm phái phó giao chân truyền nhưng chẳng ai ở Thiếu Lâm phái hay biết việc này.

Thạch Lệ Hoa cũng oằn người một lượt, sau đó chợt nhăn nhó bảo gã:

- Người có muốn tiềm nhập Thiếu Lâm phái, tiếp cận dò xét từ một trong Tam Thần Tăng đã truyền thụ tuyệt kỹ cho nghĩa phụ người chẳng?

Gã đáp ứng ngay:

- Tiểu diệt từng nghĩ mấu chốt xuất phát từ thần tăng này, vậy Thạch Thất Cô có thể giúp tiểu diệt tiềm nhập và tiếp cận sao?

Thạch Lệ Hoa nhăn nhó gật đầu:

- Ở chỗ đang lưu ngụ, ta đã cất sẵn mọi vật dụng cần thiết, kể cả những yếu quyết để luyện thuật biến âm, ta sẽ chỉ điểm người cách tìm và tự luyện. Hãy chờ khi thuật dị dung cũng như biến âm thuật thuần thục, người tựa hồ tiềm nhập bất kỳ đâu.

Gã lấy làm lạ:

- Sao Thạch Thất Cô phải điềm chỉ chỗ cất giấu cho tiểu diệt, hay là...

Thạch Lệ Hoa gượng cười:

- Vì mạng ta hỏng rồi, e khó chi trì cùng người cho tới lúc quay lại đó, và dù người muốn đưa ta cùng đi thì với bản lĩnh của người nhất định chỉ khiến cả hai cùng chết, hãy nghe đây.

Gã chợt hỏi sau khi đã nhớ lời của Thạch Lệ Hoa dặn:

- Nhân nhắc đến bản lĩnh, liệu Thạch Thất Cô đã từng nghe bao giờ chưa hoặc về Huỳnh lão gia hoặc là về Mê Tông Động - Tử Vong Cốc?

Gã ngập ngừng:

- Chỉ tình cờ tiểu diệt được nghe về Mê Tông Vạn Hóa Công, và phải chăng đấy là công phu được lưu lại từ một nhân vật mệnh danh Tuyệt Quái thư sinh?

Thạch Lệ Hoa vụt chấp chới rồi ngã ngay qua một bên:

- Tuyệt Quái công phu... Người đừng bao giờ xuẩn động... vì Mê Tông Động là... là... Tử Vong... Hự!!

Thạch Lệ Hoa chết.

Một cái chết thật bất đắc kỳ tử khiến Trương Khánh Long chỉ còn biết bàng hoàng nhìn và hoàn toàn chẳng thể tin đây là sự thật.

- o O o -